

Ja no és 2017

«L'Estat, vencedor en el xoc amb l'independentisme, no en té prou amb la victòria i intenta sufocar qualsevol revifada»

La digestió de la tardor del referèndum no és completa, i no ho serà fins després de la sentència. El veredict de Manuel Marchena i servirà tant per tancar un cicle com per obrir-ne un altre. L'únic espai on s'ha radiografiat l'1-O i la declaració d'independència és el Tribunal Suprem, fet que constitueix una anomalia i retrata bé què ha anat passant els dos últims anys. Els presos, a l'espera de saber les penes exactes, ja tenen coll avall que hauran de passar més temps a la presó -a incògnita és quant- i que seran inhabilitats per exercir càrrecs públics. La seva influència, però, es manté intacta.

Es manté intacta perquè els lideratges, en el fons, no han estat substituïts. Cada vegada que hi ha una convocatòria electoral, les mirades de les direccions d'ERC i de Junts per Catalunya es desplacen cap a Lledoners. Oriol Junqueras és el líder indiscutible dels republicans i, des de la presó, incideix en l'estratègia i en la tria d'aliances a curt i a mitjà termini.. A JxCat, en ple procés de repensament (<https://www.naciodigital.cat/noticia/188379/pdecat/perfila/confluencia/amb/jxcat/plantejara/puigde/mont>), Jordi Sánchez, Joaquim Forn, Josep Rull i Jordi Turull preserven l'ascendència i la combinen amb els missatges -no sempre coincidents- que arriben de Waterloo. La figura de Carles Puigdemont guanyarà importància quan es conegui la sentència.

Aquesta és la seva intenció, i per això el Consell per la República mirarà d'incidir en el mapa sorgit de la sentència. Ho farà amb la convocatòria de l'Assemblea de Càrrecs Electes (<https://www.naciodigital.cat/noticia/188304/consell/republica/convocara/assemblea/carrecs/electes/respondre/sentencia>), que hauria de sumar regidors, alcaldes, diputats i eurodiputats sobiranistes i que buscaria legitimitat si Catalunya és intervinguda, ara que el 155 torna a sobrevolar la Generalitat. L'experiència del 2017, amb fins a 1.800 milions d'euros d'impacte econòmic -sempre segons les dades del Govern (<https://www.naciodigital.cat/noticia/166703/155/va/provocar/afectacio/economica/1800/milions/euros>)-, fa que l'independentisme institucional s'ho pensi dues vegades abans de desobeir. La resposta a la sentència pivotarà sobre el carrer, amb el Tsunami Democràtic al centre, però les institucions es preservaran en la mesura que sigui possible. I aquí és on les mirades es dirigeixen cap a Quim Torra.

El president és un polític nouvingut i honest a parts iguals, i no practica el cinisme. Considera que se'l va escollir per fer la independència, i malgrat els entrebancs manté l'objectiu intacte. Altra cosa és que se'n surti -en la legislatura anterior, amb un clima diferent i una mobilització sense precedents, tampoc es va aconseguir-, però Torra no és ingenu i sap de les dificultats que l'envolten. La primera, un Estat que no frena ni frenarà. La segona, un Govern que avança a dues velocitats -no sempre assimilables a les sigles- cap a la "confrontació democràtica". La tercera, l'escàs marge per fer política que li atorguen els grans partits espanyols i, molt especialment el PSOE.

L'Estat, vencedor en el xoc amb l'independentisme, no en té prou amb la victòria i intenta sufocar qualsevol revifada. El discurs de Pedro Garrido (<https://www.naciodigital.cat/noticia/188805/cap/guardia/civil/catalunya/lamenta/independentisme/t/rii/cami/terror>), màxim responsable de la Guàrdia Civil a Catalunya, demostra que el sobiranisme torna a estar sota la lupa de la policia espanyola, de la Moncloa -que ja ha dit que no tolerarà "cap desobediència" (<https://www.naciodigital.cat/noticia/188870/govern/espanyol/avisa/no/acceptara/cap/tipus/desobediencia>), vingui d'on vingui- i, si arriba el cas, de la justícia. Ja no som al 2017, perquè no hi ha

cap referèndum programat ni declaració d'independència efectiva a la vista, però els poders estatals es mantenen alerta per si torna la insurrecció. El problema és que, si bé l'independentisme ha anat variant d'estratègia o desdint-se dels passos fets, l'Estat només ofereix la mateixa resposta que fa dos anys: cadira buida i mà dura.